

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 4/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť mesta Levice, Námestie hrdinov 1, Levice, právne zastúpeného LEGATE, s. r. o., advokátska kancelária, Gunduličova 6, Bratislava, za ktorú koná advokát JUDr. Peter Vrábel, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta Levice o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2013 doručená sťažnosť mesta Levice, Námestie hrdinov 1, Levice (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013 a navrhuje vydať tento nález:

„Okresný súd Levice uznesením č. k. 13 Er/806/2011-352 zo dňa 03. 09. 2013 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúcu z čl. 46 ods. 1 ústavy a právo spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Okresného súdu Levice č. k. 13 Er/806/2011-352 zo dňa 03. 09. 2013 a vec vracia Okresnému súdu Levice na ďalšie konanie.

Okresný súd Levice je povinný uhradiť na účet sťažovateľa náhradu trov konania sťažovateľa do 15 dní od doručenia nálezu.“

Ako vyplýva zo sťažnosti a z jej príloh, sťažovateľ bol rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave sp. zn. Rsp M-19/2009 zo 7. júna 2011 zaviazaný zaplatiť spoločnosti AMAZING CO. so sídlom Capital City, Independence Avenue P. O. Box 1312, Victoria, Mahé, Seychelská republika (ďalej len „žalobca“), spolu 1 055 139,20 € s príslušenstvom a nahradiť žalobcovi trovy konania (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť 6. júla 2011 a vykonateľnosť 12. júla 2011.

Sťažovateľ žalobou z 8. júla 2011 doručenou Okresnému súdu Bratislava I žiadal vydať rozsudok, ktorým bude rozhodcovský rozsudok zrušený, a zároveň požiadal o odklad jeho vykonateľnosti. Žalobu odôvodnil tým, že jeden z rozhodcov bol predpojatý, v rozhodcovskom konaní došlo k porušeniu rovnosti účastníkov a sú dané dôvody obnovy konania. Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 33 Cb 80/2011-96 z 21. septembra 2011 vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložil do právoplatnosti rozhodnutia o žalobe sťažovateľa o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný, avšak Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3 Cob 449/2011-333 z 30. novembra 2011 uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 33 Cb 80/2011-96 z 21. septembra 2011 potvrdil. Oba sudy vychádzali z toho, že začaté exekučné konanie by

mohlo viesť k nenapraviteľnej ujme na strane sťažovateľa, pretože navrátenie do pôvodného stavu pri exekúcii nie je možné. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 33 Cb 80/2011-96 z 21. septembra 2011 sa stalo vykonateľné 30. septembra 2011.

Na základe návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie pre vymoženie povinnosti podľa rozhodcovského rozsudku požiadal súdny exekútor JUDr. Boris Sobolovský (ďalej len „súdny exekútor“) Okresný súd Levice o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Levice uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 13 Er 806/2011-107 z 2. novembra 2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol s poukazom na to, že Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 33 Cb 80/2011-96 z 21. septembra 2011 odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, čoho dôsledkom je, že niet vykonateľného exekučného titulu. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca odvolanie a namietol i zaujatosť vyššieho súdneho úradníka, ktorý vo veci rozhodoval.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 33 Cb 80/2011-500 z 20. septembra 2012 žalobu sťažovateľa o zrušenie rozhodcovského rozsudku zamietol a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ 5. októbra 2012 odvolanie, o ktorom koná Krajský súd v Bratislave vo veci sp. zn. 2 Cob 435/2012.

Okresný súd Levice uznesením č. k. 13 Er 806/2011-163 z 24. septembra 2012 rozhodol o námietke zaujatosti tak, že vyššieho súdneho úradníka z prerokovania a rozhodovania veci vylúčil.

O odvolaní žalobcu proti uzneseniu č. k. 13 Er 806/2011-107 z 2. novembra 2011 rozhodol sudca Okresného súdu Levice uznesením č. k. 13 Er 806/2011-202 z 26. novembra 2012 tak, že odvolaniu vyhovel, súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie, avšak zároveň povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 80/2011. Okresný súd Levice toto rozhodnutie odôvodnil tým, že *„odklad vykonateľnosti neznamená, že rozhodnutie, ktoré vlastnosť vykonateľnosti už skôr nadobudlo, ju odkladom vykonateľnosti stratilo. Odklad vykonateľnosti rozhodnutia nepredstavuje prekážku pre vyhovie žiadosti o udelenie*

poverenia na vykonanie exekúcie (rozhodnutie je aj naďalej vykonateľné), spôsobuje len dočasnú nemožnosť realizácie exekúcie a je dôvodom na súčasný odklad exekúcie. Odkladom vykonateľnosti exekučného titulu uznesením Okresného súdu Bratislava I... exekučný titul vlastnosť vykonateľnosti, ktorú nadobudol 12. júla 2011 nestratil. Odklad vykonateľnosti exekučného titulu... z uvedeného dôvodu nebráni vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie. Je však zároveň dôvodom na povolenie odkladu exekúcie.“

Súdny exekútor doručil sťažovateľovi 28. januára 2013 upovedomenie o začatí exekúcie č. k. EX 13259/2011-5 z 22. januára 2013, v ktorom oznámil sťažovateľovi, že 18. júla 2011 sa začalo exekučné konanie na vymoženie povinnosti uloženej rozhodcovským rozsudkom a trov exekúcie (predbežne vo výške 40 832,70 €), vyzval sťažovateľa na dobrovoľné splnenie povinnosti, zakázal sťažovateľovi nakladať s majetkom, ktorý podlieha exekúcii, až do výšky vymáhanej pohľadávky a vyzval sťažovateľa na podanie vyhlásenia o jeho majetku.

Proti exekúcii a trovám podal sťažovateľ 31. januára 2013 námietky, ktoré odôvodnil tým, že súdny exekútor vydaním upovedomenia o začatí exekúcie marí účinky povoleného odkladu exekúcie; poukázal na exekučnoprávnu imunitu sťažovateľa, ktorý je mestom; argumentoval znova neexistenciou vykonateľného exekučného titulu a poukázal i na to, že súdny exekútor postupuje neprimerane, pretože zablokoval sťažovateľovi tri bankové účty, na ktorých sa nachádzajú prostriedky spolu v sume až 3 628 619,29 €, ktorá presahuje vymáhanú pohľadávku. Osobitným podaním z 5. februára 2013 sťažovateľ navrhol exekúciu zastaviť (s odôvodnením, že sa vedie exekúcia, hoci niet vykonateľného exekučného titulu).

Okresný súd Levice uznesením vyššej súdnej úradníčky č. k. 13 Er 806/2011-298 z 25. marca 2013 námietky sťažovateľa proti exekúcii a trovám exekúcie, ako aj návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutie založil na zistení, že sťažovateľ neuviedol v námietkach proti exekúcii dôvody, z ktorých vyplýva, že by po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo by bránili jeho vymáhateľnosti, či iné dôvody, pre ktoré by exekúcia bola neprípustná.

Odklad vykonateľnosti exekučného titulu takýmto dôvodom nie je, ako to konštatoval Okresný súd Levice už v uznesení č. k. 13 Er 806/2011-202 z 26. novembra 2012. Pokiaľ sťažovateľ namieta zablokovanie svojich bankových účtov, ide o zabezpečovací úkon, ktorý je súdny exekútor oprávnený vykonať v prípade odkladu exekúcie, ak nejde o odklad exekúcie zo sociálnych dôvodov; ochrana povinného je zabezpečená tým, že počas trvania povolenia odkladu exekúcie súdny exekútor nemôže prikázať banke vykonať odpísanie zablokovaných finančných prostriedkov z účtu povinného. Námietkam sťažovateľa proti trovám exekúcie nevyhovel z dôvodu, že predbežné trovy exekúcie boli vyčíslené správne, a návrhu na zastavenie exekúcie z dôvodu, že odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku nespôsobuje stratu vykonateľnosti exekučného titulu.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie z 12. apríla 2013, o ktorom rozhodol sudca Okresného súdu Levice uznesením č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013 tak, že námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietol a námietkam sťažovateľa proti trovám exekúcie čiastočne vyhovel v časti hotových výdavkov v sume 300 € a v prevyšujúcej časti ich zamietol.

Uznesenie Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013 nadobudlo právoplatnosť 11. septembra 2013.

Sťažovateľ tvrdenia o porušení svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013 odôvodnil tým, že Okresný súd Levice vec nesprávne právne posúdil a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Podľa presvedčenia sťažovateľa rozhodcovský rozsudok nie je exekučným titulom, pretože nedisponuje vlastnosťou vykonateľnosti, keďže jeho vykonateľnosť bola Okresným súdom Bratislava I odložená. Odkladom vykonateľnosti rozhodnutia sa účinky jeho vykonateľnosti suspendujú a jeho nútený výkon nie je možný – odklad vykonateľnosti bráni vo výkone exekúcie. Ak niet vykonateľného rozhodnutia, nemožno vydať poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie a súdny exekútor nemôže vydať ani upovedomenie o začatí exekúcie. Skúmaním, či v prebiehajúcej exekúcii neexistuje

prekážka, pre ktorú v nej nemožno pokračovať, ktorá môže spočívať aj v okolnostiach, ktoré spôsobujú, že ani poverenie na vykonanie exekúcie nemalo byť vydané, sa exekučný súd musí zaoberať v každom štádiu exekučného konania. Vykonávanie exekúcie napriek právoplatne odloženej vykonateľnosti titulu popiera zmysel inštitútu odkladu vykonateľnosti. Splnenie povinnosti uloženej exekučnej titulom sa vynucuje už aj tým, že je vydané poverenie, alebo povinnému je uložená povinnosť so svojím majetkom podliehajúcim exekúcii nenakladať. Keďže vo veci sťažovateľa bolo jedným rozhodnutím udelené súdnemu exekútorovi poverenie a súčasne aj rozhodnuté o odklade exekúcie, súdny exekútor nebol oprávnený vydať upovedomenie o začatí exekúcie a s poukazom na § 56 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý ustanovuje, že do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, nemohol vykonať ani zabezpečenie majetku sťažovateľa. Už len samotné zablokovanie účtov sťažovateľa a zákaz nakladania s majetkom podliehajúcim exekúcii malo zvlášť nepriaznivé následky pre sťažovateľa, vyvolalo neproporcionálne následky vo vzťahu medzi účastníkmi konania. Napriek tomu, že súdny exekútor postupoval pri vydaní upovedomenia o začatí exekúcie protizákonne (porušil § 56 ods. 5 Exekučného poriadku), exekučný súd sťažovateľovi neposkytol ochranu. Pokiaľ je súdny exekútor povinný už v čase do rozhodnutia súdu o návrhu na odklad exekúcie vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, nepochybne aj po povolení odkladu nesmie postupovať tak, aby zmaril účinky povoleného odkladu exekúcie. Odklad exekúcie znamená, že exekútor nemôže vykonávať inak potrebné úkony pre vymoženie nároku, a teda táto procesná okolnosť bráni vymáhateľnosti exekučného titulu a odôvodňuje aj podanie námietok. Rovnako tak aj námietky sťažovateľa smerujúce proti procesnému postupu súdneho exekútora mal exekučný súd posúdiť z pohľadu neprípustnosti úkonov exekútora – nezákonné blokačné úkony súdneho exekútora odôvodňujú vyhlásenie exekúcie za neprípustnú (čím sa exekučný súd nezaoberal vôbec). Okresný súd Levice sa vôbec nezaoberal ani námietkou sťažovateľa zdôrazňujúcou osobitnú procesnú situáciu založenú súčasným poverením exekútora a odkladom exekúcie, za ktorej nemohlo nastať arrestorium. Sťažovateľ je presvedčený, že už len odklad vykonateľnosti rozhodcovského

rozsudku musí viesť k zastaveniu exekúcie a z tohto dôvodu bol exekučný súd povinný exekúciu zastaviť.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože

uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdil, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces malo dôjsť uznesením Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013 jednak jeho nedostatočným odôvodnením a jednak nesprávnym právnym posúdením veci.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Okresný súd Levice uznesenie č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013 odôvodnil takto:

«Námietky proti exekúcii sú procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorých účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie z dôvodov taxatívne uvedených v zákone. V § 50 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. sa kategoricky ustanovuje, že povinný môže vzniesť proti exekúcii námietky vtedy, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Predmetom námietok môžu byť skutočnosti procesného i hmotného práva, ktorých spoločným znakom je, že tieto skutočnosti nastali až po vzniku exekučného titulu.

Z obsahu námietok povinného vyplýva, že povinný v nich uvádza dôvody, pre ktoré považuje exekúciu za neprípustnú a ktoré považuje za dôvody brániace vymáhateľnosti nároku oprávneného. Povinný tvrdí, že rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave č. k. RspM-129/2009 zo dňa 7. 6. 2011 nie je vôbec exekučným titulom, pretože nedisponuje vlastnosťou vykonateľnosti vzhľadom k tomu, že Okresný súd Bratislava I odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku...

V predmetnej exekučnej veci oprávnený doručil s návrhom na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 18. 7. 2011 rozhodcovský rozsudok Rozhodcovského súdu

Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave č. k. RspM-129/2009 zo dňa 7. 6. 2011 (ďalej len „exekučný titul“) na ktorom právoplatnosť a vykonateľnosť potvrdil rozhodcovský súd, ktorý ho vydal. Podľa potvrdenia sa rozhodcovský rozsudok stal vykonateľným dňom 12. 7. 2011.

Z uznesenia Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 21. 9. 2011 č. k. 33 Cb/80/2011-96 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 11. 2011 č. k. 3 Cob/449/2011-333 vyplýva, že súd odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave vydaného 12. 7. 2011 č. k. RspM-19/2009, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci. V konaní na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 80/2011 ide o odloženie vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, ktorý je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní, i keď dátum vydania tohto rozhodcovského rozsudku je vo výroku uznesenia, ktorým súd rozhodol o odklade jeho vykonateľnosti uvedený nesprávne. Zrejma nesprávnosť v uvedení dátumu rozhodcovského rozsudku nemá vplyv na identifikovateľnosť rozhodnutia, ktorého vykonateľnosť bola odložená, keďže z uznesenia vyplýva označenie rozhodcovského rozsudku, spisovej značky aj účastníkov konania. Zo žaloby podanej na Okresnom súde Bratislava I, ktorá je vedená pod sp. zn. 33 Cb/80/2011 vyplýva, že žalobca Mesto Levice, žiada o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného dňa 7. 6. 2011 Rozhodcovským súdom Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave v konaní č. k. RsPM-19/2009.

Pokiaľ povinný uvádza, že rozhodcovský rozsudok, na základe ktorého sa oprávnený domáha vymoženía svojho nároku v exekučnom konaní, nie je exekučným titulom, pretože nedisponuje vlastnosťou vykonateľnosti, keď došlo k odloženiu jeho vykonateľnosti, k tomu súd uvádza, že odklad vykonateľnosti exekučného titulu neznamena, že exekučný titul, ktorý vlastnosť vykonateľnosti už skôr nadobudol, ju odkladom vykonateľnosti stratil. Exekučný titul sa stal vykonateľným dňom 12. 7. 2011. Odklad vykonateľnosti exekučného titulu, o ktorom bolo rozhodnuté v konaní na Okresnom súde Bratislava I, ktoré je vedené pod sp. zn. 33 Cb/80/2011, spôsobuje len dočasnú nemožnosť realizácie exekúcie, ktorá je dôvodom pre odklad exekúcie. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 26. 11. 2012 č. k. 13 Er/806/2011-202 práve s prihliadnutím na odklad vykonateľnosti exekučného titulu povolil podľa § 56 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. odklad exekúcie v tejto exekučnej veci do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod

spisovou značkou 33 Cb/80/2011. Proti uzneseniu súdu odvolanie podané nebolo. Od dňa povolenia odkladu exekúcie uznesením súdu súd poskytol povinnému právnu ochranu, aby po dočasnú dobu, v uznesení súdom stanovenú, nedošlo k realizácii exekúcie.

Pokiaľ povinný namieta procesný postup súdneho exekútora, vykonávanie úkonov súdneho exekútora napriek povolenému odkladu exekúcie, súd poukazuje na to, že vykonanie procesných úkonov súdneho exekútora, jeho procesný postup v exekučnom konaní, ktorých oprávnenosť a zákonnosť povinný namieta, nie je dôvodom pre vznesenie námietok povinného proti exekúcii podľa § 50 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z., nakoľko nepredstavuje dôvod, ktorý by bránil vymáhateľnosti nároku oprávneného a nepredstavuje ani dôvod neprípustnosti exekúcie a dôvod pre jej zastavenie. Exekúcia môže postihnúť majetok povinného len v rozsahu judikovanej pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie. Povinný v námietkach proti exekúcii neuviedol dôvody, na základe ktorých by bolo možno dospieť k záveru o neprimeranom rozsahu exekúcie proti povinnému. Je na zvážení súdneho exekútora, vzhľadom na výšku vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie, ktorý spôsob vykonania exekúcie je postačujúci a vhodný na vymoženie pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva, ako aj trov exekúcie, pričom súdny exekútor je povinný prihliadať na ustanovenia Exekučného poriadku. V súčasnosti, ako povinný uviedol, je blokovaný účet povinného č... do výšky 1,7 mil. eur, pričom povinný nepreukázal, že by sa blokácia peňažných prostriedkov na účte týkala aj peňažných prostriedkov, ktoré nemôžu byť postihnuté exekúciou. Skutočnosť, že určitý majetok je z exekúcie vylúčený, nie je dôvodom na podanie námietok proti exekúcii. Procesnou obranou povinného v takom prípade je podanie návrhu na zastavenie konania.

Súd námietky povinného z vyššie uvedených dôvodov zamietol, keď povinný nepreukázal, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, alebo by bránili jeho vymáhateľnosti alebo že sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

Súd námietkam povinného proti trovám exekúcie vyhovel v časti, a to pokiaľ ide o námietky proti výške predbežných trov exekúcie v časti nákladov hotových výdavkov vo výške 250 eur s 20 % DPH zo sumy 250 eur, t. j. s DPH 50 eur, t. j. v časti nákladov hotových výdavkov vo výške 300 eur, nakoľko z upovedomenia o začatí exekúcie nevyplýva, za ktoré úkony a v akej výške jednotlivo si súdny exekútor hotové výdavky vyčíslil. Súdny

exekútor len uviedol, že náklady hotových výdavkov sú 250 eur, k čomu prislúcha 20 % DPH. V časti nákladov hotových výdavkov je upovedomenie o predbežných trovách exekúcie nepreskúmateľné. V ostatnej časti súd námietkam povinného nevyhovel, nakoľko pokiaľ ide o výšku predbežných trov exekúcie v časti vyčíslenej odmeny súdneho exekútora, je vyčíslená v súlade s vyhl. č. 288/1995 Z. z. Odmena je vypočítaná ako 10 % z celkovej vymáhanej pohľadávky, ktorá predstavuje sumu 1.153.668,39 eur (bez úrokov z omeškania). Keďže 10 % (t. j. 50 % z 20 % odmeny z vymáhanej pohľadávky) z predmetnej pohľadávky predstavuje sumu vyššiu, ako je maximálna výška odmeny súdneho exekútora v zmysle § 5 ods. 1 Exekučného poriadku, predbežnú odmenu si súdny exekútor vyčíslil ako 50 % zo sumy 33.193,92 eur, t. j. 16.596,96 eur. Nakoľko je súdny exekútor platcom DPH, účtoval si aj 20 % DPH z odmeny 16.596,96 eur. Súdnemu exekútorovi vznikol nárok na predbežné trovy exekúcie vo vyčíslenej odmene už z dôvodu, že mu bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie.»

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Levice dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že Okresný súd Levice dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Okresný súd Levice dal dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní (proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky č. k. 13 Er 806/2011-298 z 25. marca 2013) nastolil. Vysvetlil, z akého dôvodu dospel k záveru o tom, že tu niet okolností, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránili jeho vymáhateľnosti, a niet tu ani iných dôvodov, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Okresný súd Levice neponechal bez povšimnutia odvolacie argumenty sťažovateľa, ktoré mali pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ ďalej tvrdil, že uznesenie Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013 je založené na nesprávnom (neústavnom) právnom posúdení veci.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Podľa tvrdení sťažovateľa porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces malo spočívať v ústavnej neakceptovateľnosti záveru Okresného súdu Levice, podľa ktorého odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku nespôsobuje zánik jeho spôsobilosti byť exekučným titulom. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že ak bolo rozhodnuté Okresným súdom Bratislava I o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, je ústavne neakceptovateľné na podklade takéhoto rozhodcovského rozsudku udeliť súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, hoci súčasne je rozhodnuté o povolení odkladu exekúcie (a pokiaľ sa tak už stalo, je nevyhnutné exekúciu bezodkladne zastaviť).

Podľa § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Podľa § 40 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade... d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne.

Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného.

Podľa § 57 ods. 1 písm. a), b) a d) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným; b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným..., d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení (§ 35 a § 40 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní), ktoré sú podkladom pre rozhodnutie o odklade vykonateľnosti

rozhodcovského rozsudku, samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemá žiaden vplyv na jeho právoplatnosť a vykonateľnosť. Zmyslom a účelom právnej úpravy umožňujúcej súdu na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť je zabrániť nútenému vykonaniu ním uloženej povinnosti na čas do rozhodnutia vo veci samej (o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku), pretože v exekučnom konaní navrátenie do pôvodného stavu nie je možné. Pokiaľ je teda odložená vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku rozhodnutím súdu, tomuto inštitútu zodpovedá taký ďalší postup exekučného súdu, ktorý rešpektuje takto definovaný účel a zmysel inštitútu odkladu vykonateľnosti.

Sudca Okresného súdu Levice uznesením č. k. 13 Er 806/2011-202 z 26. novembra 2012 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak zároveň povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 80/2011. Tento jeho postup nenaruša zmysel a účel inštitútu odkladu vykonateľnosti, pretože pokiaľ je povolený odklad výkonu exekúcie, je vylúčené, aby došlo k vytvoreniu stavu, ktorý je charakteristický tým, že nenávratne zmení postavenie povinného.

Pokiaľ sťažovateľ argumentuje tým, že odkladom vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku nastal stav, ktorý je charakteristický absenciou vykonateľného rozhodnutia (exekučného) titulu, a musí preto viesť k zastaveniu exekúcie, ústavný súd sa stotožňuje s právnym názorom vysloveným v uznesení Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 806/2011-202 z 26. novembra 2012, podľa ktorého *„odklad vykonateľnosti neznamena, že rozhodnutie, ktoré vlastnosť vykonateľnosti už skôr nadobudlo, ju odkladom vykonateľnosti stratilo. Odklad vykonateľnosti spôsobuje len dočasnú nemožnosť realizácie exekúcie a je dôvodom na súčasný odklad exekúcie.“* Pokiaľ preto Okresný súd Levice udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie za súčasného rozhodnutia o jej odklade, rešpektoval účel a zmysel citovaných zákonných ustanovení a niet ani dôvodu, aby pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľa v dôsledku existencie rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku mal dospieť k záveru o neprípustnosti exekúcie a potrebe jej zastavenia. Neobstojí teda názor sťažovateľa, podľa

ktorého odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku musel viesť k zastaveniu exekúcie.

Sťažovateľ ďalej namietal, že postup súdneho exekútora, ktorý vydal upovedomenie o začatí exekúcie a zablokoval jeho bankové účty napriek tomu, že bol povolený odklad exekúcie, je okolnosťou, ktorá odôvodňuje vyhovenie námietkam sťažovateľa proti exekúcii, pretože ide o okolnosť, ktorá bráni jeho vymáhateľnosti alebo je iným dôvodom, pre ktorý je exekúcia neprípustná.

Tento názor sťažovateľa nemôže obstať už len z toho dôvodu, že procesný postup súdneho exekútora nemôže založiť neprípustnosť exekúcie ako celku a nemôže spôsobiť ani zánik vymáhaného nároku, či brániť jeho vymáhateľnosti. Navyše, ako vyplýva aj z tvrdení samotného sťažovateľa, súdny exekútor v doterajšom priebehu exekúcie nevykonal žiadny úkon, ktorým by zbavil sťažovateľa jeho vlastníckeho práva alebo sťažovateľovi patriacej pohľadávky. Ústavný súd súhlasí so sťažovateľom, pokiaľ tento konštatoval, že rozhodnutie o odklade exekúcie z dôvodu odkladu vykonateľnosti exekučného titulu je špecifickým prípadom v exekučnom konaní. Nemožno však iba z tejto okolnosti vyvodiť závery, ku ktorým dospieva sťažovateľ. Špecifickosť danej situácie vyžaduje aj pri posudzovaní následkov povolenia odkladu exekúcie zohľadniť účel a zmysel inštitútu odkladu vykonateľnosti rozhodnutia. Zákaz nakladania s majetkom sťažovateľa podliehajúcim exekúcii je síce obmedzením výkonu jeho vlastníckeho práva, avšak nemá povahu nevratnú, nevytvára situáciu vylučujúcu obnovenie prechádzajúceho stavu. Nemožno súhlasiť ani s názorom sťažovateľa, ktorý považuje zákaz nakladania s majetkom podliehajúcim exekúcii vyslovený mu súdnym exekútorom za vynucovanie splnenia povinnosti. Takýto zákaz má zabezpečovaciu funkciu, pri posúdení proporcionality je potrebné zohľadniť nielen jeho význam pre povinného, ale aj pre oprávneného, pretože dosiaľ je rozhodcovský rozsudok naďalej právoplatným rozhodnutím, ktoré sťažovateľa právoplatne zaväzuje na plnenie.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom a postupom Okresného súdu Levice vyjadreným v napadnutom uznesení nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti ich sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby uznesením Okresného súdu Levice č. k. 13 Er 806/2011-352 z 3. septembra 2013 mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014